

Publicerad 2016-06-29 22:44 av Alice Elisabeth

Vi skyllde på vår barndom

En gång var jag din förhoppning, en
dagdröm om sunda val
Jag var den förtrollande, klichén
om än inte tillräckligt söt eller smal

Men begåvad!
Och så begåvad
De sa något om ett slags, kval
Färdandes genom världens vita spektrum
och lovande, alldeles lovad

Sen kom det snedsteg
och det kom, böter
det kom långa nätter
och pretentiösa ledamöter
På Hägerstensåsen var jag så perfekt
hisnande sne
Jag vet inte, det
kanske var någon slags succé

Vi skyllde på vår barndom när barndomens hjärta brast
och karaktären rann ut som sand, ett
bortglömt halvfärdigt utkast
För visst minns jag, min första bankett
i min första klänning från Tory Burch
i mina första Manolos i en gång, det var
oroväckande snett
Jag tror jag läste fel vid ingången till dansgolvet
i avsaknad av lornjett

Vid baren fanns de bedårande, konjakskonservativa
med sina extravaganta nöjen, de var nästan helt, fiktiva
Och de påstod, att jag borde skriva
Jag borde
fördriva och förliva
Sen kalla de mig diva
när jag ville prata franska för jag älskar ju, det attraktiva
"Mon chéri, j'ai eu un coup de foudre, buvons un coup"

Som jag älskar det, defensiva
och som jag älskar sanningen om meningslösheten
Barndomen var ett skydd mot det, impulsiva
Jag skyller på det när fasaden spricker i mitt esse
Mitt esse, det farliga
kontraproduktiva.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alice Elisabeth med Poeter.se id #48364 innehar upphovsrätten